

ФАЛАГА.

Вече половината на септември изтече, а тета Мара все още я гресѣше. Отъ день на день отпадаше.

Децата записваха въ училище. За да не преча въ кѣщи и мене ме отведоха и записаха. Когато се връщахъ отъ училище, тета се подигаше отъ леглото, пригрѣщаше ме и ми се радваше. Постепенно тя зе да прави това по-мѣчно, защото все повече ослабваше.

Даскалъ Димитъръ не се явяваше въ училище. Нѣмаше го въ града. Отдавна не бѣхме го виждали. Неговото отсѣствие още повече съкрушаваше тета. Презъ това време чичо Стоименъ се яви два-три пѣти и пакъ изчезна.

Топла есенна заранъ.

Изъ дворища и градини, изъ балкани и падини дърветата пожълтѣли. Златни листа вредомъ. Жилави прѣсти прибиратъ последни узрѣли плодове отъ земята.

Въ училищния широкъ дворъ деца — мравуняци. Най-палавитѣ рано сж ранили, за да се наиграятъ, доде почнатъ уроцитѣ. Не мина много, ето слугата излиза отъ училищната ограда съ звѣнецъ въ рѣце. Разнесоха се оглушително звѣнливи звукове. На вълни екове се разлѣха и постепенно въ далечинитѣ замрѣха. Лудориитѣ между децата спрѣха. Тѣлпи се натискаха, навлизаха презъ голѣмата двукрила врата. Училището ги гѣлташе ненаситно. Скоро двора опустѣ. Глѣчката замрѣ. Суровия редъ въ училището подготвяше дисциплината въ душитѣ.

Раздаванитѣ знания разбогатяваха умоветѣ, разширяваха погледа. Колко оскѣдни бѣха тогава знанията срѣдъ народа и колко високо се ценѣха! А между турцитѣ? У тѣхъ още нѣмаше мисълъ за общи народни училища. Тѣ мислѣха, че агалѣка вѣчно ще продължава.

Бавно се източиха предобѣднитѣ часове. Звѣнеца пакъ удари. Отново децата излѣзоха на двора. Всѣко зе да бърка